

валъ съмъ българитѣ, когато излизатъ отъ черква и отиватъ въ кръчмата да пиятъ, първо се събератъ двама по двама: „Дайте една половница отъ старото вино — наздраве!“ пиятъ по 1 — 2 чашки; послѣ се събератъ трима-четирма продължаватъ да пиятъ, и разговорътъ става по-оживенъ, цѣлата кръчма почне да говори; по едно врѣме се вдига шумъ, и като видишъ, започнали нѣкого да биятъ. Защо го биятъ? Не си е сградилъ на нивата плетъ — въ кръчмата трѣбва да го набиятъ, за да си сгради плетъ! Това не е само въ кръчмата: посѣтите борситѣ, дѣто ставатъ търговски операции, ще кажете, че всички хора тамъ сж луди. Даже една жена, която посѣтила борсата, казала на мъжа си: „Защо ме доведе въ тази лудница, азъ искамъ да ме заведешъ при благородни хора — въ борсата“. Щомъ почнатъ да се каратъ и дѣлятъ въ къщи, виното е почнало да ферментира — като не могатъ да създадатъ ново нѣщо, искатъ да обсебятъ чуждото; сжщо както майка която не може да ражда, взема чуждо дѣте. Прочее, за новото вино, което ще ни даде новъ животъ, което ще ни научи какъ да живѣемъ и работимъ, какъ да създаваме силни отношения между насъ, нужни сж нови мѣхове. Това е Христовото учение. Казватъ, че то не било приложимо. Приложимо е. Я спрете се на день по петъ минути и мислете върху него. Вземете тази притча, прочетете я и спирайте се на день по петъ минути, да помислювате върху новото вино, ще видите какви резултати ще има. Спрете се петъ тинути и мислете за Бога, за добритѣ хора на земята, които безспирно работятъ; за добритѣ майки, които отгледватъ съ търпение своитѣ дѣца;